

Михайло ГИЧКА:

“Ми, Бойки – сильні духом. І на війні, і у мирному житті”

Різдвяні свята майже для усіх – це домашній затишок, коляда, вертепи та забави. Проте вже другий рік наші військові та справжні патріоти України зустрічають народження Христа в окопах, зі зброєю в руках, на лінії вогню... Подарувати радість та відчуття дух Різдва захисникам вже вдруге допомогли львівські волонтери. 20 тонн найнеобхіднішого, а ще колоритний вертеп прибув до наших хлопців на схід у перші дні після Різдва. Про цю поїздку на передову ми поспілкувались із заслуженим лікарем України, депутатом Львівської обласної ради Михайлом Гичкою.

– Михайле Михайловичу, це була Ваша перша поїздка в зону АТО? Чому вирішили долучитись до волонтерів? Що саме привезли нашим хлопцям?

– Це була ідея голови Львівської обласної ради Олександра Ганущина. А чому б львівським депутатам не поїхати на Різдво до наших військовиків разом із волонтерами? Адже ми усі українці, одна велика, дружна, єдина родина – то ж і відзначати одне з найвеличніших свят повинні у сімейному колі, як повелось із діда-прадіда. Погодився відразу. Але я не міг їхати з порожніми руками. І як лікар, і як людина. Звернувся до приватних фармацевтів і ті відгукнулись. То ж з собою мав шість упаковок противірусних препаратів вартістю понад тридцять тисяч гривень. Саме такі ліки зараз необхідні, хлопці перебувають у фронтових польових умовах.

Окрім цього, я розповів про свою поїздку мешканцям Старосамбірщини. Чесно кажучи, й сам не сподівався, що так оперативно і щедро відреагують мої земляки. Складалось враження, що люди приносили все, що було у хаті. Кожен жертвував хто, що міг. Це і одяг, і продукти харчування, і ті ж такі медикаменти...

– Напевно багато хлопців з Бойківщини служать у зоні АТО?

– Звичайно, що так. І першими зголосились їхні рідні. Та я не забуду слова однієї жіночки, котра принісши гостинці сказала: “– Там, як зустрінете мого то передайте йому від мами. А як ні, то нічого, хай буде іншому сину. Всі вони наші, за кожного серце у матері болить. Нас всіх від нечисті боронять.” І тому хочу подякувати і від себе, і від бійців усім, хто долучився до цієї поїздки.

Здебільшого проти нас воюють російські найманці, чеченці, різного роду кримінальні злочинці і звичайно кадрові військові російської армії. Та якими б потужними вони не були, ми все одно перемаємо. Зло буде покарано. Шкода лише, що доведеться заплатити велику ціну.

– А де саме ви були і чи зустріли земляків?

– Це так званий Сектор “А” зони АТО. Загалом аж два-надцять міст об’їздили. І Красноармійськ, і Северодонецьк, і Артемівськ... Дуже важко було дивитись на розбомблені міста і села, сплюндровані домівки людей, скалічене життя... Одним словом ворог є ворог, а бандити є бандитами. Їх потрібно знищувати.

Та водночас вразив і інший фактор. Наша армія вже не та, яка була на початку російської агресії. Я бачив сучасну потужну військову техніку і озброєння, як казали фахівці не гірша, ніж у найманців-сепаратистів. І найголовніше – армія стала боєздатною, вишколеною і дисциплінованою. Бойовий дух у хлопців аж зашкалює.

Звичайно були у наших військовиків із вісімдесятої десантно-штурмової бригади. Разом повечеряли, колядували і вертеп дивились.

– Як реагували бійці та місцеві мешканці на вертеп?

– Різдвяний вертеп це була, свого роду ідеологічна інформаційна зброя. Адже десятками років у східних регіонах нашої країни, як тепер стало зрозумілим, цілеспрямовано викорінювалось усе українське. І слово і традиції. Нищився дух українства. І тому виступи вертепу були своєрідним відродженням національних звичаїв, а відтак – пропагандою української державницької ідеї.

Місцеві мешканці по декілька разів перепитували чи у нас дійсно так святочно та широко відзначають різдвяні свята,

цього і наші військові. Діти почувають себе чудово. Забезпечені усім. Малеча тішилися гостинцям, які ми їм привезли, аплодували вертепу разом колядували. Це майбутні патріоти, котрі вже змалечку люблять і шанують рідну Україну.

– Ви бачили як живе мирне населення, як служать і захищають Батьківщину військові. Важко, проблем чимало. Та це й зрозуміло, адже там війна. Чи не здається Вам парадоксом те, що повертаючись до мирного життя багато демобілізованих зіштовхуються з масою проблем? У нас же війни, слава Богу, немає.

– Але проблеми є. Не буду це заперечувати. Різниця лише у тому, що там наші воїки знають де ворог і хто він. Бачать його. А коли повертаються додому, де нібито всі свої, зустрічаються з байдужістю місцевих можновладців при вирішенні тих чи інших питань. Погоджуюсь з вами, що хлопці мимоволі порівнюють хто більше зло – “сепар” з автоматом в руках, чи чиновник з ручкою, який засів у своєму кабінеті, як у дзоті і сліпий та глухий до чужих бід?

Наша армія вже не та, яка була на початку російської агресії. Я бачив сучасну потужну військову техніку і озброєння, як казали фахівці не гірша, ніж у найманців-сепаратистів. І найголовніше – армія стала боєздатною, вишколеною і дисциплінованою. Бойовий дух у хлопців аж зашкалює.

записували на відео, щоб наступного року уже самим організувати вертепи. Теж саме було і з бійцями. Наші хлопці співали колядки разом з нами, а ті хто призвані зі східних чи південних регіонів вчилися, підспівували.

Та головним нашим завданням було донести до наших воїків, що вся Україна з ними і боронять вони волю рідної землі не самі. За тими, хто на передовій – єдиний народ. І кожен з нас, тут у тилу, працює на перемогу.

– Ви стверджуєте, що свідомість місцевих мешканців змінилась. Вони вже не хочуть до “матушки-расії”?

– Знову повторюю. Люди десятиліттями одурманювались російською пропагандою тому і наслідки відповідні. Та коли на власній шкірі відчули “дружню руку старшого брата”, коли ця шкіра почала тріщати – їхні погляди та переконання докорінно змінились. Щоправда не у всіх. Та це ті, хто до України немає жодного відношення. Їх привезли, переселили з російських “глибинок” на наші споконвічні землі. Хоча і вони вже потрохи починають усвідомлювати, звідки насправді прийшло зло.

Більш того, як розповіли наші офіцери, по той бік лінії вогню майже не залишилось сепаратистів чи так званих “опалченців”. Місцеві втікають. Здебільшого проти нас воюють російські найманці, чеченці, різного роду кримінальні злочинці і звичайно кадрові військові російської армії. Та якими б потужними вони не були, ми все одно перемаємо. Зло буде покарано. Шкода лише, що доведеться заплатити велику ціну.

Де б ми не були, усюди з нами старались спілкуватись українською мовою. Це дуже важливо, що відроджується рідне слово. Більш того, українська починає звучати у побуті. І найважливіше – росте нове покоління, я маю на увазі дітей, яке чітко знає, що Україна це рідна земля, рідна країна, а сусідня держава – російський агресор, який прагне їх вбити і вигнати з домівок. Потрібно лише допомогти їм швидше стати справжніми українцями.

– До речі, я знаю, що Ви зустрічались із дітьми-сиротами школи-інтернату, яких свого часу викрали сепаратисти і хотіли вивезти у Росію. Як вони себе зараз почувають?

– Це було у Северодонецьку. Нас зустріла заступник голови Донецької облдержадміністрації Ольга Петрівна Лисик і запросила у цю школу-інтернат. Тут вже давно зроблено ремонт, адже приміщення було зруйновано, допомагали у

Хочу вас запевнити як депутат обласної ради: зроблю все, від мене залежне і навіть більше аби позбутись таких горе-керівників. Ще більше, це тема для окремої розмови. Я назву прізвища і посади таких діячів, народ повинен знати таких “героїв”, яким байдужі долі людські.

Але я знаю й інше: ми, бойки сильні духом і на війні, і в мирному житті. Як розповідав мені один з командирів, хто слабкий на фронті, той слабкий і побуті. Як лікар скажу – саме такі люди найбільше розчаровуються, впадають в депресії. Таким наші медики надають необхідну допомогу. Хоча варто зрозуміти і їхню позицію, чому потрібно доводити те, що є очевидним? Має людина право на пільги і таке інше, то повинна ними безперешкодно користатись, а не годинами вистоювати у чергах за незрозумілими папірцями.

Докладу максимум зусиль, щоб цьому в нашій області покласти край. А ті, хто встромляв палиці в колеса, будуть за це відповідати, чи хай самі скуштують солдатської каші.

– Нашу розмову ми почали із волонтерської роботи. Після спільної поїздки в зону АТО, Ви можете погодитись з деякими політиками чи громадськими діячами, котрі стверджують, що волонтерство вже своє віджило?

– Той хто таке говорить або невіглас або ворог. Волонтерська робота полягає не лише у зборі гуманітарної допомоги чи коштів, а й у їхній доставці. Більш того, такі поїздки є адресними, тобто нерідко це поїздки на передову, що вже є небезпечним. Ми знаємо чимало прикладів коли гинули добровільні помічники військових. І найголовніше це психологічний фактор. Разом із волонтерами, з допомогою чи гостинцями, котрі вони доставляють, вони привозять з собою моральну підтримку кожного з нас. Хлопці повинні відчувати, що про них думають, що про кожного з них дбають, на кожного з них сподіваються і зрештою на кожного з них чекають вдома живим і з перемогою. Це не лише підносить бойовий дух, а й своєю чергою боєздатність нашої армії. Віра у добро і перемогу – породжує добро і перемогу.

Спілкувалась
Марія СИМОНЕНКО,
головний редактор «ГАЛТБ»